

[*For Dich.*]

foranstaltning såvel økonomisk som menneskeligt. I første omgang anbefaler udvalget nødvendigheden af, at der skabes gratis adgang til lægekonsultation i forbindelse med rådgivningen om brug af antikonceptionelle midler.

Lad mig i denne forbindelse nævne en ret forbløffende praksis, jeg er blevet gjort opmærksom på at skattevæsenet i nogle områder af Danmark anvender. Jeg har af nogle læger fået at vide, at deres skattepligtige indkomst er blevet sat i vejret, idet de på trods af, at de af ideelle grunde ikke modtager honorar for sådanne konsultationer, af skattevæsenet blev udsat for, at dette anvender en tommelfingerregel, som siger, at med så og så mange patienter må man forvente at en læge har så og så store indtægter på udstedelsen af disse recepter og ved disse konsultationer. Jeg finder, det er en mildt sagt besynderlig praksis.

Et flertal i udvalget har foreslået, at loven først skal træde i kraft pr. 1. oktober. Socialistisk folkeparti kan ikke tiltræde dette ændringsforslag, som efter vor mening tvært imod at lette hospitalerne vil skabe et forøget pres. Vor begrundelse er den ganske enkle, at når denne lov er vedtaget, vil det ganske uundgåeligt føre til, at den vil påvirke mødrehjælpens praksis. Det vil sige, at antallet af abortbevillinger vil stige, formodentlig endog betydeligt, og da man samtidig er nødt til at opretholde den gamle forsinkende praksis, vil det betyde, at de bevilgede svangerskabsafbrydelser vil blive hospitalsbehandlet senere og vel at mærke — som nu — så sent, at de stiller større krav til hospitalsbehandling, end de vil i fremtiden. Dette forstærkes selvfølgelig yderligere af den kendsgerning, at antallet af bevillinger som tidligere sagt formodentlig vil stige. Derfor vil presset på hospitalerne blive større i overgangsperioden, hvis lovens ikrafttrædelse udskydes, tvært imod at formindskes, som det påstås i begrundelsen for ændringsforslaget.

Hr. Thestrup var inde på nogle artikler af henholdsvis overlæge Brandt-Nielsen og af speciallæge Rosenquist. Må jeg for det første sige, at jeg finder det forunderligt, at overlæge Brandt-Nielsen, først umiddelbart før lovforslaget kommer til anden behandling i folketinget, henvender sig — det vil sige, det

gjorde overlægen ikke engang, han skrev en kronik i Berlingske Tidende, så vidt jeg erindrer — og at speciallæge Rosenquist ikke alene i den 11. time, men i den 13. time skriver en artikel om disse emner.

Det betyder ikke, at jeg afviser, at de af overlæge Brandt-Nielsen og speciallæge Rosenquist fremførte synspunkter kan være endog særdeles relevante og særdeles interessante. Jeg vil dog understrege, at for overlæge Brandt-Nielsens vedkommende har hans egen organisation, nemlig Dansk Selskab for Obstetrik og Gynækologi, to gange haft foretræde for retsudvalget, hvor man ikke er blevet gjort bekendt med disse metoder og disse synspunkter.

Udvalget har indrømmet muligheden af, at disse metoder kan anvendes med fordel, og anbefaler derfor også i betænkningen, at man hurtigst muligt går i gang med at undersøge disse forslag.

Hr. Thestrup brugte et stort afsnit af sin tale på at fremføre de synspunkter, Dansk Selskab for Obstetrik og Gynækologi fremsatte over for udvalget, men hr. Thestrup glemte at gøre opmærksom på, at selskabet til sidst indrømmede, at gennemførte man lovforslaget, ville man sandsynligvis få en overvejende del af ansøgningerne om svangerskabsafbrydelse på et meget, meget tidligere tidspunkt, end man får nu, og det vil dels betyde mindre farlige indgreb, dels betyde en mindre belastning af hospitalerne.

På to områder står socialistisk folketingsgruppe delt, dels i spørgsmålet om lægers adgang til at nægte deltagelse i svangerskabsafbrydelse, dels i spørgsmålet om obligatorisk rådgivning. Personlig mener jeg, at en læge, for hvem et sådant indgreb strider mod hans etiske principper, må have ret til at sige nej. Jeg finder også, tjenestemænd bør have adgang til at nægte at deltage i handlinger, der strider mod deres overbevisning, parallelt med vores synspunkter om f. eks. militærnægteres og arbejderes ret til at nægte at deltage i noget, der strider mod deres overbevisning. Noget andet er, at dette nej ikke bør kunne binde et helt hospital, og jeg deler fuldt ud hr. Falk Hansens betænkeligheder på dette område. Men jeg tillader mig at tyde det af justitsministeren stillede og af et flertal tiltrådte ændringsforslag til § 10, stk. 2, som en erkendelse af dette.